

Ekev

THE BIG PICTURE

Your Life Really Only Centers around One Thing

PARSHAH OVERVIEW

Ekev

In the *parshah* of Ekev (“Because”), Moses continues his closing address to the Children of Israel, promising them that if they will fulfill the commandments (*mitzvot*) of the Torah, they will prosper in the Land they are about to conquer and settle, in keeping with G-d’s promise to their forefathers.

Moses also rebukes them for their failings in their first generation as a people, recalling their worship of the Golden Calf; the rebellion of Korah; the sin of the spies; and their angering of G-d at Taveirah, Massah, and Kivrot Hataavah (“The Graves of Lust”). “You have been rebellious against G-d,” he says to them, “since the day I knew you.”

But he also speaks of G-d’s forgiveness of their sins, and of the Second Tablets that G-d inscribed and gave to them following their repentance.

Their forty years in the desert, says Moses to the people, during which G-d sustained them with daily manna from heaven, was to teach them “that man does not live on bread alone, but by the utterance of G-d’s mouth does man live.”

Moses describes the Land they are about to enter as “flowing with milk and honey,” blessed with the “seven kinds” (wheat, barley, grapevines, figs, pomegranates, olive oil, and dates), and as the place that is the focus of G-d’s providence of His world.

He commands them to destroy the idols of the Land’s former masters, and to beware lest they become haughty and begin to believe that “my power and the might of my hand have gotten me this wealth.”

A key passage in our *parshah* is the second chapter of the Shema. This passage repeats the fundamental *mitzvot* enumerated in the Shema’s first chapter and describes the rewards of fulfilling G-d’s commandments and the adverse results (famine and exile) of their neglect. It is also the source of the precept of prayer and includes a reference to the Resurrection of the Dead in the messianic age.

“If you listen to My instructions and lead a Torah-true life, good things will happen.”

TEXT 1A

Deuteronomy 7:12

וְהָיָה עֵקֶב תִּשְׁמָעוּן אֶת הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה וְשָׁמְרָתֶם
וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם, וְשָׁמַר ה' אֱלֹהֵיךָ לְךָ אֶת הַבְּרִית וְאֶת
הַחֶסֶד אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְתֶּיךָ.

And it will be because you will heed these ordinances and keep them and perform them, that G-d will keep for you the covenant and the kindness that He swore to your forefathers.

QUESTION

The original Hebrew employs a little-used word, *ekev*, which lends our *parshah* its name.
What exactly does this word mean?

TEXT 1B

Nachmanides, ad loc.

"עקב". כמו בעבור, וכן: "עקב אשר שמע אברהם בקולי" (בראשית כו, ה).

“And it will be because you will heed these ordinances.” *Ekev* means “because.” Another instance of this word is in the verse, “*Ekev* (because) Abraham hearkened to My voice” (Genesis 26:5).

All of the many details of Judaism are really for one thing alone: to connect with G-d. That's it.

TEXT 2

*Rabbi Moshe Chaim
Luzzatto, Mesilat
Yesharim, ch. 1*

ואמנם ראוי לו שתהיה כל פנייתו רק לבורא
יתברך, ושלא יהיה לו שום תכלית אחר בכל מעשה
שיעשה, אם קטן ואם גדול, אלא להתקרב אליו
יתברך ולשבור כל המחיצות המפסיקות בינו לבין
קונו . . . עד שימשך אחריו יתברך ממש כברזל
אחר אבן שואבת.

It is appropriate for one to direct all their intentions solely toward the blessed Creator, without any other goals in mind for any action, big or small. The purpose of every action should be to draw closer to the Divine and remove all barriers between oneself and the Creator, . . . until one is drawn to the Divine like iron to a magnet.

TEXT 3

Mishnah, *Avot* 2:2

רַבֵּן גַּמְלִיאֵל בֶּן־רַבִּי יְהוּדָה הַנָּשִׂיא אוֹמֵר: יָפָה
תְּלִמּוּד תּוֹרָה עִם דֶּרֶךְ אֶרֶץ, שִׁיגִיעַת שְׁנֵיהֶם מְשַׁכַּחַת
עוֹן. וְכָל תּוֹרָה שֶׁאֵין עִמָּה מְלָאכָה, סוֹפָה בְּטִלָּה
וְגוֹרָרֶת עוֹן.

וְכָל הַעֲמָלִים עִם הַצָּבוּר, יִהְיוּ עֲמָלִים עִמָּהֶם לְשֵׁם
שָׁמַיִם, שֶׁזְכוּת אֲבוֹתָם מְסִיעָתָן וְצַדִּיקָתָם עוֹמֶדֶת לְעַד.
וְאַתָּם, מַעֲלָה אֲנִי עֲלֵיכֶם שְׂכָר הַרְבֵּה כָּאֵלוּ עֹשִׂיתֶם.

Rabban Gamliel the son of Rabbi Yehudah Hanasi would say, “Torah study is beautiful when paired with the way of the world, for the toil of them both causes sin to be forgotten. Ultimately, all Torah study that is not accompanied with work is destined to cease and to cause sin.

“Those who work for the community should do so for the sake of Heaven; for the merit of their ancestors shall aid them, and their righteousness shall endure forever. And you, [says G-d,] I shall credit you with great reward as if you have achieved it.”

**Intellect
is
universal**

TEXT 4

Rabbi Yehudah Loew,
Derech Chayim, *Avot, ad loc.*

ואמר: "וכל העוסקים עם הציבור וכו'". חיבר אלו שני דברים, דהיינו תלמוד תורה והעוסקים עם הציבור ביחד, כי הם מתדמים ומתייחסים.

וזה, כי התורה אינה כמו המצווה, שהמצווה כאשר הוא עושה המצווה, אינו מתעסק בדבר שהוא הכל כאשר הוא עושה המצווה, ולא שייך בזה הכל.

וכאשר הוא עוסק בתורה, הוא קונה ענין כללי. וכל ענין השכלי הוא כללי ואינו דבר פרטי, כמו שמבואר דבר זה. וזהו אמרם (ירושלמי, פאה א, א) זכרונם לברכה: שקול דבר אחד מן התורה ככל העולם כולו, שנאמר: "וכל חפצים לא ישוו בה" (משלי ח, יא). הרי כל דבר מדברי תורה כללי הוא נחשב.

וזה הפירוש גם כן "כי נר מצווה ותורה אור" (משלי ו, כג), כי המצווה שהאדם עושה הוא כמו נר, שהוא נר אחד פרטי. אבל התורה היא אור, שאין שייך ענין פרטי באור, כי הוא אינו חלק.

The mishnah proceeds with, "Those who work for the community." The mishnah juxtaposes the two items of Torah study and community service because they are similar to one another.

How? Torah is unlike *mitzvot*, for when one does a mitzvah, they aren't engaged in something broad; neither is anything else relevant to it.

By contrast, when a person engages in Torah, they acquire something broad, for intellectual matter is a broad, universal thing, not a specific thing, as we have explained a number of times. This, then, is what our sages say (Jerusalem Talmud, Pe'ah 1:1), "One matter of the Torah is equivalent to the entire world, as the verse states, 'All things that may be desired are not to be compared with her' (Proverbs 8:11)." This demonstrates that Torah study is considered a broad, universal thing.

This also explains the verse, "For a commandment is a candle, and the Torah is light" (Proverbs 6:23): while doing a mitzvah is like a candle, it is only one specific candle. But Torah is analogous to light; light cannot be broken down into particulars, for it is abstract and indivisible.

TEXT 5A

Genesis 28:11

וַיָּפֹגַע בַּמָּקוֹם וַיֵּלֶן שָׁם כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ, וַיִּקַּח מֵאֲבָנֵי
הַמָּקוֹם וַיִּשֶׁם מְרֹאֲשֵׁתוֹ, וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא.

And Jacob arrived at the place and lodged there because the sun had set, and he took some of the stones of the place and placed [them] at his head, and he lay down in that place.

TEXT 5B

Rashi, ad loc.

"וישם מראשותיו". עשאן כמין מרזב סביב לראשו,
שירא מפני חיות רעות.

התחילו מריבות זו עם זו, זאת אומרת: "עלי יניח
צדיק את ראשו", וזאת אומרת: "עלי יניח", מיד
עשאן הקדוש ברוך הוא אבן אחת. וזהו שנאמר:
"ויקה את האבן אשר שם מראשותיו" (שם, יח).

“And placed [them] at his head.” He arranged them in the form of a drainpipe around his head because he feared the wild beasts.

[The stones] started quarreling with one another. One said, “Let the righteous man lay his head on me,” and another one said, “Let him lay [his head] on me.” Immediately, the Holy One, blessed be He, made them into one stone. This is why it is stated (Genesis 28:18), “And he took the stone [in the singular] that he had placed at his head.”

TEXT 6

Rabbi Yehudah Loew, Gur Aryeh, Genesis 28:11

והבן, למה היה רוצים שיניח הצדיק את הראש?

כי שם הנשמה של יעקב קדושה ונבדלת, ואין ראוי לה רק דבר אחד כמו שראוי לדבר שהוא שכלי, והשכלי הוא מתייחס ומצטרף אל כל החלקים הפרטים בענין אחד, שאינו מחולק השכלי להיות מתייחס אל זה במקצת ואל זה בקצת, שאם כן היה מתחלק, ואין חילוק וריבוי בשכלי, רק אחדות גמור, ולכך מצטרף אל אחד, ולא אל ריבוי.

ובשביל כך היה מריבה, כי היה כאן ריבוי גשמיים - הם האבנים - אשר הניח תחת מראשותיו, שזה אמר "עלי יניח צדיק את ראשו" כי הדבר השכלי יש בו אחדות ואין בו ריבוי, וכאן מפני ריבוי האבנים היה מחלוקת. אבל בדבר שהוא גשמי שייך שפיר ריבוי, כי הגשם מתרבה.

ולפיכך עשאן הקדוש ברוך הוא אחד, כי השכל מצטרף אל ריבוי הפרטים במה שהם דבר אחד, לכך נבלעו כאחד, ואז היו מצטרפים תחת ראש יעקב.

We must understand: Why did the stones wish for the righteous one to rest his head on them?

Jacob's head housed his holy and distinct soul, and it therefore deserved only one singular item, as befitting any intellectual matter. Intellect relates to all details and specifics in one monolithic way; it doesn't splinter and associate partially with this and partially with that. If that would be the case, it would render the intellect divided—something that doesn't exist in the universe of intellect. There is only hegemony in that world, and so there's only "one."

That's why the stones were fighting, as they were many disparate entities vying to be under his head. For something intellectual like Jacob's head is associated with unity, not multiplicity. Inasmuch as there were many stones, there was discord. But when it comes to other physical matter, there's plenty of multiplicity, for physicality is indeed abundant.

That is why G-d fused the stones into one, for intellect associates to many details as if they were one. Thus, they fused and combined underneath Jacob's head.

Physicality is ultimately fragmented and divided, whereas true unity only exists within the realm of G-d.

TEXT 7

*Rabbi Yehudah Loew,
Gevurot Hashem, ch. 43;
Ner Mitzvah, beginning*

וזהו כבר התבאר הרבה בזה הספר, כי החילוק הוא
דבר גשמי, והאחדות הוא דבר אלוקי, כי אחדות
הוא שייד על ענין נבדל מהגשם, והחילוק והפירוד
תמיד לגשמי . . .

ודבר זה מורה הה', כי הה' יש בה ד', אשר הד'
מורה על ד' רוחות, וי' הקטנה שבתוך הד' הוא אחד
כנגד האמצעי, והאחד מצטרף אל הכל והוא מקשר
הכל. ולפיכך באות ה' ברא ה' יתברך העולם הזה,
כי העולם הזה יש בו חילוק ועם כל זה הוא עולם
אחד, כי הריבוי הזה הוא לאחד. ועולם הבא שהוא
אחד לגמרי, נברא בי'.

We have explained many times in this work that fragmentation and multiplicity are physical phenomena, whereas unity is a G-dly thing. . . .

This multiplicity is represented in the letter *hei*, as it has the letter *dalet* plus a small *yud*. The numerical value of *dalet* is four, representative of the four directions of this world, and the small *yud* is the middle, singular item that ties them all together. That's why G-d created this world with the letter *hei*, for this world has much fragmentation—and yet, it is one world, for all of that multiplicity is the product of the One G-d. However, the World to Come is entirely a world of G-d's unity, and thus, it is created with the letter *yud*.

If the window of Judaism is limited to observing a bunch of laws, one can quickly get lost in the details and fail to appreciate how global it is, how cosmic it really is.

TEXT 8

Tosafot, *Mo'ed Katan 8b*,
s.v. “Lefi”

וטעם נראה קצת . . . שאין עושין מצות חבילות,
דבעינן שיהא לבו פנוי למצוה אחת ולא יפנה עצמו
הימנה.

The reason . . . why we're not supposed to
mix two *mitzvot* together is because a person
must be focused entirely on one mitzvah and
not be distracted with another.

TEXT 9

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Hayom Yom,
Entry for 8 Cheshvan*

”מצוה” לשון צוותא וחיבור, והעושה מצוה מתחבר עם העצמות ברוך הוא, שהוא המצווה את הציווי ההוא.

וזהו ”שכר מצוה מצוה”, דזה מה שנתחבר עם עצמות אור אין סוף, מצווה הציווי - זהו שכרו.

ויובן במשל גשמי: איש פשוט ביותר יש לו ביטול פנימי אל החכמה ומעלת חכם, בביטול דהעדר תפיסת מקום לגמרי. וכן גם בהרגש החכם, הרי איש הפשוט אינו נכנס אצלו בגדר אנושי כלל - ואין זה דמבטלו ודוחה אותו, חס ושלום, דזהו מדה רעה - ונחשב בעיניו שאין לו קשר של יחס עמו כלל.

והיה כאשר החכם יצווה לאיש הפשוט לעשות איזה דבר בשבילו, הנה בציווי זה נולד מציאותו של האיש הפשוט, הן לעצמו - שמרגיש מציאותו אשר הוא יכול לקיים מצות החכם ולו ציווה החכם לעשות דבר, והן בעיני החכם נחשב למציאות אשר אליו ידבר ויצווה, ולבד זאת הרי ציווי זה מאחד החכם הרם ונעלה עם האיש הפשוט ביותר. והנמשל מובן.

ומובן גם כן אשר ביחס להנזכר לעיל, אין הבדל כלל במה יהיה הציווי, אם דבר גדול ונעלה או קטן ופשוט.

The word mitzvah is related to the Aramaic word *tzavta*, meaning “connection.” A person who performs a mitzvah forges a connection with the essence of G-d—with the One Who gives that command.

This is the meaning of the teaching of the sages that “the reward for a mitzvah is a mitzvah” (Mishnah, Avot 4:2). The reward for a mitzvah is the connection it forges with G-d Himself.

By way of analogy: A simple person feels innately humble, utterly insignificant, before the wisdom and greatness of a sage. Similarly, from the sage’s perspective, he hardly considers the simple person a human being. Not that he belittles him or rejects him, Heaven forbid—that would be an undesirable quality; rather, it appears to him that he has no connection or relationship with him at all.

However, when the sage tells the simple person to do something for him, that command establishes the identity of the simple person. First of all, it makes him feel significant, for he can fulfill the sage’s command, and he was the one whom the sage commanded to do something. Likewise, he becomes significant in the eyes of the sage, who speaks to him and gives him the command. Moreover, the command unites the prominent and lofty sage with this simplest of people. The analog [with regard to doing a mitzvah] is self-explanatory.

Moreover, it is obviously immaterial whether the command is for a great and lofty matter or a small and simple one.

A mitzvah might be one specific action, but it's for something greater, a bigger picture. Namely, that connection with G-d.

TEXT 10

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Torat
Menachem 5743:4, p. 1899*

כאשר יהודי עוסק בלימוד התורה, הנה ביחד עם החיות והשטורעם בלימוד והבנת עניני התורה (דבר המוכרח בלימוד התורה), עליו לזכור תמיד שתכלית ומטרת לימוד התורה היא - להתקשר ולהתאחד עם נותן התורה.

וזהו כללות הענין ד"ברכו בתורה תחלה" — שלפני התחלת הלימוד הרי הוא מתקשר עם "נותן התורה", ועל ידי זה — הנה כללות הלימוד שלו חזור בהכרה שזוהי תורתו של הקדוש ברוך הוא, שעל ידה מתאחדים ומתקשרים עם הקדוש ברוך הוא — ישראל (על ידי) אורייתא וקודשא בריך הוא כולא חד.

ועל דרך זה בנוגע לקיום המצוות — שעבודתו של יהודי בקיום המצוות צריכה להיות חזרה בהכרה ש"מצוה" ענינה "צוותא וחיבור" עם הקדוש ברוך הוא, מצווה המצוות.

וזוהי כללות ההוראה הנלמדת מפרשת "עקב" — שבה מודגש שהעבודה דקיום התורה ומצוותיה מהוה "סיבה" ("עקב" — בעבור ובסיבת) לענין אחר, היינו שתכלית ומטרת הדבר היא — ההתקשרות וההתאחדות עם נותן התורה ומצווה המצוות.

When a Jew engages in Torah study, they must invest energy and be excited about studying and understanding it. But together with that, they must remember that the purpose and the goal of Torah study is to connect and unite with G-d, the Giver of the Torah.

This is the depth of the Talmudic idea of reciting a blessing before Torah study: Before a Jew learns Torah, the first step is to connect with the "Giver of the Torah." Doing that infuses their study with the appreciation that this is G-d's Torah, and that it is a medium to connect with Him.

The same is true with observing *mitzvot*. A Jew's regular practice of mitzvah observance must be saturated with the appreciation that a mitzvah is about connecting with G-d, the One who instructed the mitzvah.

This is the overall message of our *parshah's* name, *Ekev*—"because/for the sake of." This word highlights the idea that following a life of Torah and *mitzvot* is, in fact, a "reason," a medium for something else. It underscores that the purpose of it all is to connect with G-d—the One Who gave us the Torah and instructed the *mitzvot*.

TEXT 11A

*Maimonides, Mishneh
Torah, Laws of Teshuvah
8:1, 9:1*

הטובה הצפונה לצדיקים, היא חיי העולם הבא . . .

זה שכתוב בכל התורה כולה: אם תשמעו - יגיע לכם
כך, ואם לא תשמעו - יקרה אתכם כך . . .

אין אותן הטובות הן סוף מתן שכרן של מצות . . .
אלא כך הוא הכרע כל הדברים: הקדוש ברוך הוא נתן
לנו תורה זו, עץ חיים היא, וכל העושה כל הכתוב בה
ויודעו דעה גמורה נכונה - זוכה בה לחיי העולם הבא.
לפי גודל מעשיו ורוב חכמתו הוא זוכה.

והבטיחנו בתורה, שאם נעשה אותה בשמחה ובטובת
נפש ונהגה בחכמתה תמיד - שיסיר ממנו כל הדברים
המונעים אותנו מלעשותה, כגון חולי ומלחמה ורעב
וכיוצא בהן, וישפיע לנו כל הטובות המחזיקות את
ידינו לעשות התורה, כגון שובע ושלוש וריבוי כסף
וזהב, כדי שלא נעסוק כל ימינו בדברים שהגוף צריך
להם - אלא נשב פנויים ללמוד בחכמה ולעשות
המצוה, כדי שנזכה לחיי העולם הבא.

The good that is hidden for the righteous is the life
of the World to Come. . . .

What, then, is the meaning of the statements made
throughout the entire Torah, “If you observe the
Torah’s laws, you will acquire such and such”? . . .
Those benefits are not the ultimate reward for the
mitzvot. . . . Rather, here’s how it works: G-d gave us
this Torah, which is a tree of life. Whoever fulfills
what is written within it and comprehends it with
complete and proper knowledge will merit the World
to Come. A person merits [a portion of the World to
Come] according to the magnitude of their deeds and
the extent of their knowledge.

[In addition,] we are promised by the Torah that if we
fulfill it with joy and good spirit and meditate on its
wisdom at all times, [G-d] will remove all obstacles
that prevent us from fulfilling it—for example,
sickness, war, famine, and the like. Similarly, G-d will
grant us all the good that will reinforce our
performance of the Torah, such as plenty, peace, and
an abundance of silver and gold so that we need not
be involved throughout all our days in matters
required by the body, but rather, will sit unburdened
and be able to study wisdom and perform *mitzvot*
and thus merit the World to Come.

TEXT 11B

*Maimonides, Mishneh
Torah, Laws of Teshuvah
10:1-3*

אל יאמר אדם: הריני עושה מצות התורה ועוסק
בחכמתה כדי שאקבל כל הברכות הכתובות בה, או
כדי שאזכה לחיי העולם הבא . . . אין ראוי לעבוד
את ה' על הדרך הזה . . .

העובד מאהבה, עוסק בתורה ובמצות והולך
בנתיבות החכמה - לא מפני דבר בעולם, ולא מפני
יראת הרעה, ולא כדי לירש הטובה - אלא עושה
האמת מפני שהוא אמת . . .

וכיצד היא האהבה הראויה? הוא שיאהב את ה'
אהבה גדולה יתירה עזה מאוד, עד שתהא נפשו
קשורה באהבת ה' ונמצא שוגה בה תמיד.

A person should not say, “I will fulfill the *mitzvot* of the Torah and occupy myself in its wisdom in order to receive all the blessings that are contained within it or in order to merit the life of the World to Come.” . . . It is not fitting to serve G-d in this manner.

Rather, one should serve G-d out of love, engaging in Torah and *mitzvot* and walking in the paths of wisdom for no ulterior motive: not because of fear that evil will occur, nor in order to acquire benefit. Rather, they do what is true because it's true. . . .

What does this love look like? It is loving G-d so much and with such passion that one feels as if their very soul is bound up with this love. It's so strong, the person becomes obsessed with it.

Judaism is about being in love with G-d. Every mitzvah, every second of Torah study, is yet another opportunity to strengthen and experience that loving relationship.

TEXT 12

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Sefer
Hasichot 5751:2, p. 553*

והביאור בזה — ווי דאס איז בפשטות הדברים, בטבע בני אדם: בשעת א מענטש פילט ניט די כוונה ותכלית אין זיין לעבן (אז "אני נבראתי לשמש את קוני"), קען ער ניט שטיין מיט אן אמת'ע מנוחה והתיישבות, ווארום די שינויי הזמן והמקום און אלע ריבוי פרטים ופרטי פרטים פון זיין לעבן, זיינען גורם א שטענדיקע אומרו, וואס "שפאלט" אים פאנאנדער;

דוקא בשעת ער דערהערט די ציל — די כוונה ותכלית — וואס ליגט בתוך די אלע פרטים, דעמולט ברענגט עס אים א מנוחה וואס איז העכער פאר דער תנועה ושינוי פון פרטי החיים, און במילא — צו שלימות האדם.

ווי מ'זעט בפשטות אז א מענטש שטייט מער בשלימות ווען ער האט מנוחה, מנוחת הנפש ומנוחת הגוף.

און נאכמער: דאס ברענגט מנוחה ניט נאר צו דעם מענטשן אליין, נאר אויך צו אלע זאכן וואס ער טוט אין דער וועלט, אז זיי ווערן געטאן מער בשלימות און מיט מער הצלחה בשעת זיי ווערן געטאן מתוך מנוחה, ביז אז דאס ברענגט צו מנוחה בכל העולם כולו.

ועל דרך זה איז אויך פארשטאנדיק, להבדיל, בנוגע צו מתן תורה: בשעת אידן האבן מקבל געווען די תורה איז נתגלה געווארן די תכלית פון כל הבריא . . . אז אידן זאלן באקומען תורה ומצוות און זיי מקיים זיין, און אויך משפיע זיין אויף אומות העולם זיי זאלן מקיים זיין זייערע ז' מצוות בני נח, און דורך דעם מאכן די גאנצע וועלט פאר א דירה לו יתברך בתחתונים.

ביז אז דערפון ווערט נמשך מנוחה אויך אין די פרטי ושינויי הזמן והמקום . . . אז אויך ווען מ'איז פארנומען מיט פרט שבפרט, שטייט מען במנוחה, און מ'טוט יעדער פרט מתוך מנוחה, במילא ווערט עס אפגעטאן בשלימות.

To explain in simple, human terms: When a person isn't well aware of their purpose in life—which, in our case, is to serve G-d—they cannot be truly at peace. After all, the fluctuations of time and space, along with the millions of tiny details in a person's life, will cause them to constantly feel splintered and torn apart.

But when a person appreciates the purpose and the goal that lies within all those details, it brings an inner peace that transcends the details and fluctuations of life. Subsequently, it brings us to self-enhancement.

This is obvious: when a person is at peace—an inner, existential peace—it enhances their life.

To add: such peace doesn't only bring personal fulfillment; it also enhances everything they do, bringing greater success and peace to the world at large. Bringing the discussion back to the Torah: when G-d gave the Torah to the Jewish people, the purpose of Creation was finally exposed: . . . that the Jewish people should receive the Torah and then improve the entire world by encouraging humanity to observe the Seven Noahide Laws, thereby transforming the universe into a home for G-d.

KEY POINTS

1. The Torah implies that a life of Torah study and mitzvah observance is “for the sake” of something.
2. Intellect is broad and global, as it is indivisible. In general, the more spiritual something is, the more singular and united it is. Multiplicity and fragmentation are symptoms of physicality.
3. As an intellectual pursuit, Torah is broader and grander than a mitzvah, which is a specific, physical action.

KEY POINTS

4. But underneath the specifics of every mitzvah is a larger picture: a connection with G-d.
5. In truth, every mitzvah—all of Judaism—is, indeed, “for the sake” of something: that connection and relationship with G-d.
6. This connection with G-d is the singular idea and force that binds all the disparate elements of life together, offering those who appreciate this truth tremendous existential peace.

